

Dosarul nr. 2r-669/18

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani) D. Dulghieru

Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) A. Bostan, V. Negru, A. Pahopol

DECIZIE

12 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Iulia Sîrcu
Luiza Gafton
Dumitru Mardari

examinând recursul declarat de Iuri Sorochin,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Iuri Sorochin
împotriva Ministerului Justiției, Ministerului Afacerilor Interne, Inspectoratului
General al Poliției și Inspectoratului de Poliție Rîșcani cu privire la repararea
prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,
împotriva încheierii din 26 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care nu
s-a dat curs cererii de apel și s-a acordat termen pentru lichidarea neajunsurilor,

c o n s t a t ă:

La 25 septembrie 2017 Iuri Sorochin a înaintat cerere de chemare în judecată
împotriva Ministerului Justiției, Ministerului Afacerilor Interne, Inspectoratului
General al Poliției și Inspectoratului de Poliție Rîșcani cu privire la repararea
prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 6 martie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani
cererea de chemare în judecată s-a respins ca fiind neîntemeiată.

La 2 aprilie 2018 Iuri Sorochin a depus cerere de apel împotriva hotărârii
instanței de fond, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri de
admitere a acțiunii.

Prin încheierea din 26 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, nu s-a dat curs
cererii de apel și s-a acordat apelantului termen de 10 zile din data recepționării
încheierii pentru depunerea apelului motivat.

S-a explicat apelantului că în cazul neîndeplinirii în termen a indicațiilor
instanței de apel, cererea va fi restituită.

S-a numit ședința de judecată pentru data de 19 iunie 2018, ora 16:00.

La 18 iunie 2018 Iuri Sorochin a declarat recurs împotriva încheierii din 26
aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea încheierii, cu restituirea
cauzei la rejudecare, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului, Iuri Sorochin a exprimat dezacordul cu încheierea
contestată, invocând că nu i-a fost oferită încheierea tradusă în limba rusă pentru a
înțelege conținutul acesteia.

Conform art. 425 Codul de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Materialele dosarului atestă că copia încheierii contestate a fost recepționată de către recurent la 6 iunie 2018. Astfel, recursul declarat la 18 iunie 2018 se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 426 alin. (3) Codul de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 3 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza dosarului și a materialelor anexate la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

În conformitate cu art. 427 lit. a) Codul de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

Verificând legalitatea încheierii atacate, prin prisma argumentelor invocate în cererea de recurs, Colegiul consideră recursul neîntemeiat și care urmează a fi respins din următoarele motive.

Astfel, după cum rezultă din actele cauzei, la 6 martie 2018 a fost pronunțată hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani. (f.d. 88)

La 2 aprilie 2018 Iuri Sorochin a depus cerere de apel nemotivată împotriva hotărârii primei instanțe. (f.d.104)

Prin încheierea din 26 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, nu s-a dat curs cererii de apel și s-a acordat apelantului termen de 10 zile din data recepționării încheierii pentru depunerea apelului motivat.

S-a explicat apelantului că în cazul neîndeplinirii în termen a indicațiilor instanței de apel, cererea va fi restituită.

S-a numit ședința de judecată pentru data de 19 iunie 2018, ora 16:00. (f.d. 108-109)

La caz, Colegiul reține că cererea de recurs a fost depusă de Iuri Sorochin la 18 iunie 2018, după modificările operate prin Legea nr. 17 din 5 aprilie 2018, în vigoare de la 1 iunie 2018.

În conformitate cu art. 3 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, instanțele judecătorești aplică legile procedurale civile în vigoare la data judecării cauzei civile, efectuării actelor de procedură sau executării actelor instanței judecătorești (hotărâri, încheieri, decizii, ordonanțe), precum și a actelor unor alte autorități în cazurile prevăzute de lege.

Noua lege procedurală nu duce la modificarea efectelor juridice deja produse ca rezultat al aplicării legii abrogate și nu le desființează. De la data intrării în vigoare a noii legi procedurale, efectele vechii legi încetează dacă noua lege nu prevede altfel.

Colegiul consideră că încheierea recurată este adoptată în conformitate cu normele de drept procedural care reglementează acțiunile instanței la acea stadiu a procesului, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 364 alin. (1) din Codul de procedură civilă, cererea de apel se depune în scris la instanța judecătorească a cărei hotărâre se atacă, cu plata taxei de stat în cazul în care apelul se impune cu taxă, în condițiile legii.

Conform art. 365 alin. (1) lit. d), e) din Codul de procedură civilă, în cererea de apel se indică: motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază apelul; probele invocate în susținerea apelului.

În conformitate cu art. 368 alin. (1) din Codul de procedură civilă, dacă cererea de apel nu întrunește condițiile prevăzute la art. 364 și 365 și dacă cererea este depusă fără plata taxei de stat, instanța de apel dispune printr-o încheiere, fără înștiințarea participanților la proces, să nu se dea curs cererii, acordînd apelantului un termen pentru lichidarea neajunsurilor.

Raportînd la caz normele citate, Colegiul conchide că instanța de apel corect nu a dat curs cererii de apel declarate de Iuri Sorochin, or apelantul nu a indicat în cererea de apel motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază apelul și probele invocate în susținerea apelului.

Din aceste considerentele, Colegiul apreciază că la pronunțarea încheierii de a nu da curs apelului, instanța de apel a obligat în mod justificat apelantul să prezinte cererea de apel motivată.

Totodată, referitor la argumentul recurentului precum că încheierea din 26 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău nu i-a fost oferită tradusă în limba rusă, instanța de recurs reține.

În Declarația de Independență din 27 august 1991, Parlamentul Republicii Moldova a proclamat independența țării, cu decretarea limbii române ca limbă de stat.

Preambulul Declarației de Independență și Constituția sunt două acte fundamentale ce concurează referitor la denumirea limbii de stat a Republicii Moldova.

În acest sens, prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 36 din 5 decembrie 2013 privind interpretarea art. 13 din Constituție în Corelație cu Preambulul Constituției și Declarația de Independență a Republicii Moldova, Curtea a hotărât că în cazul existenței unor divergențe între textul Declarației de Independență și textul Constituției, textul constituțional primar al Declarației de Independență prevalează.

Curtea a constatat că prevederea conținută în Declarația de Independență referitoare la limba română ca limbă de stat a Republicii Moldova prevalează asupra prevederii referitoare la limba moldovenească conținute în art. 13 din Constituție.

Astfel, potrivit Declarației de Independență a Republicii Moldova, limba de stat a Republicii Moldova este limba română și, în coroborare cu acesta, art. 24 din Codul de procedură civilă prevede că judecarea pricinilor civile în instanțele judecătorești se desfășoară în limba română.

Art. 4 din Constituție prevede că modul de funcționare a limbilor pe teritoriul Republicii Moldova se stabilește prin lege organică.

În conformitate cu art. 118 din Constituție, procedura judiciară se desfășoară în limba română.

Principiul utilizării limbii oficiale, care este prevăzut și în art. 9 din Legea cu privire la organizarea judecătorească, impune ca judecarea cauzelor să aibă loc în limba oficială a statului.

Convenția europeană a drepturilor omului nu conține dispoziții cu privire la limba utilizată în fața tribunalului, ci impune asigurarea gratuită, atunci când este cazul, a unui interpret.

Prin urmare, instanța de recurs reiterează faptul că discuțiile referitoare la accesul în justiție trebuie să se poarte în sfera legislației procesuale, care constituie legislația specială, nu în cea a unor legi generale.

La caz, Colegiul menționează că, în conformitate cu prevederile art. 24 alin. (2) și (5) din Codul de procedură civilă, persoanele interesate în soluționarea cauzei care nu posedă sau nu vorbesc limba română sunt în drept să ia cunoștință de actele, de lucrările dosarului și să vorbească în judecată prin interpret.

Actele de dispoziție ale instanței judecătorești se înmânează participanților la proces, fiind perfectate în limba în care se desfășoară procesul ori, la solicitare, în limba de stat.

Întrucât judecarea cauzelor civile se desfășoară în limba română (potrivit art. 24 alin. (1) din Codul de procedură civilă), actele instanței judecătorești se înmânează participanților la proces fiind perfectate în limba în care se desfășoară procesul.

Distinct de cele relatate, Colegiul consideră necesar să menționeze și faptul că în situația din speță acțiunile instanței de apel de nu dat curs cererii de apel și de a acorda apelantului termen pentru prezentarea apelului motivat, nu încalcă dreptul ultimului privind liberul acces la justiție și la o instanță superioară, or, CtEDO, prin practica sa constantă, a precizat că dreptul de acces la un tribunal nu este un drept absolut (cauza Golder vs Regatul Unit §-36 din 21 februarie 1975), ci unul care poate implica anumite limitări din partea statelor contractante, în funcție de nevoile și resursele comunității și ale indivizilor (Ashingdane împotriva Regatului Unit §-57 din 28 mai 1985).

Limitările sunt în conformitate cu art. 6 paragraful 1 CEDO, dacă acestea urmăresc un scop legitim și există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit (cauza Bellet vs France §-31 din 4 decembrie 1995; Garcia Manibardo vs Spain §-44 din 15 februarie 2000).

În consecință, Colegiul reține că argumentele invocate în cererea de recurs nu pot fi reținute ca întemeiate, or, instanța de apel la adoptarea încheierii contestate s-a conformat rigorilor legii.

Din considerentele menționate, Colegiul ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat de Iuri Sorochin și de a menține încheierea din 26 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În conformitate cu art. 427 lit. a) și art. 428 Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de Iuri Sorochin.

Se menține încheierea din 26 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Societatea cu în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Iuri Sorochin împotriva Ministerului Justiției, Ministerului Afacerilor Interne, Inspectoratului General al Poliției și Inspectoratului de Poliție Rîșcani cu privire la repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecătorul

Iulia Sîrcu

judecătorii

Luiza Gafton

Dumitru Mardari